

Nr. 1151

V a r g a d

T. MUTSU TEATERKIRJASTUS

W a r g a d

R. Blaumanni naljamäng tahes waatufes
Läti keelest B. R a n g e r m a n.

Tegelased.

Rõrwits — Rõrwitsa talu peremees.

Mai — ta tütar.

Leena — ta õde.

Rõmmik.

Tamme Peeter.

Jaak — sulane.

Elts — ta naine.

Abraham — juut.

Neg — olewit. Koht — Rõrwitsa talu.

Märkus: Juhul, kui lohanimi „Mulgimaa“ ei ole sobiw, palutakse tarwitada mõnd teist maakoha nimetust.

T ä h e l e p a n u !

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutšu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal „Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile ühes lawaplaani ja rekwijitide loetlusjega.

Sisuseletus.

See on jant külaelust, täis lopsakat nalja, talupoeglikku lihtsust ja awameelsust. Kaks noormeest, kohaomanikku Mulgimaalt tulewad tallu kosja, kuid wõetakse säääl wastu — warastena. Põnewaid situatsioone jatkub lõpuni, mil asi alles pikkamööda laheneb ja kosilased kõnelema saawad hakata oma tuleku sihist. Kuid waraste nimetusest ei pääse nad kuidagi — need nad ka on — südamewargad.

Käesolewa pääraamatu kui ka osade ära kirjutamise on keelatud.

Esimene waatus.

Tawaline talutuba, uksega kessel, paremal ja wafakul. Sisesead laua wõimetele kohajelt.

Kešet tuba asuwa laua ääres istuwad Rõrwits ja Jaak. Rõrwits loeb hoolega ajalehte, Jaak tutub.

Rõrwits (wistab lehe lauale ning pörutab rusikaga). No, kas pole hull!

Jaak (ärtab tohtudes). Ää — hm, mis? (Häbelikult.) Ah — mnjaa — jain wist jälle tukkuma weidi? Mõh peremees — täna nagu pühapäew —

Rõrwits. Pühapäew! Ehehee — nagu sa ütsti pühapäewiti tükkiid. Ma imestan, et wargad magamise ajal sul pükse jalast ära pole warastand.

Jaak (imestades). Kuidas — minul — warastand?

Rõrwits. Muidugi warastand. Säh — loe korraks mis lehes seisab. (Unab talle ajalehe, sõrmega ühele tohale näidates.)

Jaak (loeb). Et wargad päew-päewalt julgemaks ja häbematumaks lähwad, tõendab järgmine juhus. Keegi meienurga mees oli mõni päew tagasi laadalt koju tulles kraawikaldale piipu toppides weidi tukkuma jäänd. Ürgates oli aga mehe ehmatus suur, kui märkas, et saapad jalast ühes jukkadega oma teed olid läind." (Eugemise lõpul.) Aga see on ju kuulmattu, peremees!

Rõrwits. Sedap' minagi ütlen! Ja-jah, armas Jaak — nõnda käib unekottide käsi. Hoia sinagi sarnase õpetuse eest, sest su uutest saabastest on mul südamest kahju.

Jaak (lehte kõrwale pannes). Noh — peremees — wõi siis unekottidel üksi warastatakse. Seda wõib ju kõigil juhtuda. Täna warastatakse ühelt, homme teiselt.

Rõrwits. Wõi ühelt ja teiselt?! Armas Jaak, kuidas oleks see wõimalik, et keegi minult midagi warastaks, kui ma hoolas ja ettevaatlik olen. Mul seisawad lehmad laudas kahe ja hobused tallis kolme luku taga — kuidas wõidakse neid säält warastada!?

Jaak. Wäga kergesti, kui aga muukraud on.

Rõrwits. Külap ehk mõni sarnase riistaga juba katsund oleks, kui mul kaht suurt koera poleks. Ja lõpuks — pole ka suitsunui hernes-tega laetud —

Jaak. Sigus küll, teie oskate oma warandust hoida.

Rõrwits (suurustades). Ma arwan kah. Ja ära sa mõtle, et pitanäpumehed seda ei tea. Oled sa kunagi kuulnud, et Rõrwitsalt ka midagi on warastatud? Mitte ilmaski. Jah — üks ainus kord taheti minult warastada, kuid asi nurjus. Sellest on juba kaua aega tagasi

Jaak. Ei ole sellest weel sõnakestki kuulnud. Mis teist siis warastada taheti — hobust wõi?

Rõrwits. Öunu taheti warastada. Ühel ilusal ööl, kui juwiõunad juba walmima hakkasid — kuulen aias hirmust praginat. Uhaa —

mõtlesin siis, nüüd enam hääd ei ole. Uratasin sulase üles ja hiilisin aeda. Oli kah ilus kuuwalge öö ja ma nägin kuidas üks wäike poisijõmpskas maha murtud puuoksalt õuna korjas. Ja see oli just mu kallis õunapuu, mille mu õnnis isa ise oma käega oli pookind! (Püsti tarates.) Ma sulle koerale näitan! — Mõtlesin ma siis ja hiilisin poisile lähemale — krapsti! (Haarab Jaagu käest kinni.) Ja käes ta oligi!

Jaak. Na! No siis panid muidugi poiji püksi tagumikule kirjud paigad pääle?

Kõrwits. Paigad? Ah, ma andsin talle lehateie keretäie, et paikadestki enam midagi järele ei jäänd. Niisugune massuurikas! Jäme oks — nagu minu käsi. Ja tead sa ka, kes ta, kurast oli?

Jaak. Ah et oks wõi?

Kõrwits. Ei, poisj iki!

Jaak. Noh?

Kõrwits. Tamme Peeter!

Jaak. Tamme Peeter? Kes too siis on?

Kõrwits. Tohoo — ja ei tunne wana Tamme Kustase poega! Mäletad, too, kes meie kandiist ära Mulgimaale kolis.

Jaak. Wana Tamme ennast tunnen ma küll. Ta kolis ju ühes Nõmmikuga siit Mulgimaale — Wiljandi poole kanti. Saab sest juba hää hull aastaid, kui nad ära läksid.

Kõrwits. Jah, kümme aastat!

Jaak. Eks ta sedasi wõi olla küll. Tea, kuidas neil sääl Wiljandi pool ka läheb?

Kõrwits. Nõmmikult sain ma alles mööndund nädalal kirja. Kirjutab, et läheb päris kenasti!

J a a k (tehitab õlgu). Noh, peremees —
 Wiljandi nurga meeste sõnu küll nii kergesti
 uskuda ei maksa, sest —

R õ r w i t s (wahetele). Ei noh — mis uskuda
 — oleks et Nõmmik sellest ükji kirjutand oleks
 — alles üleminewal aastal saatis teine mulle
 leisika linaseemneid. — ma ütlen sulle, Jaak —
 sehakest lina pole mu wäljad enne näind —
 lina kaswas sehake. (Üigutus.) Tänewu saatis ta
 mulle jällegi 8 warka nisu — no, ma ütlen —
 terad nagu kuld! Ise ju tõid jaamast ära. Wõi
 siis waene mees endale seda kulu tegema hakkaks.
 Ta oleks siis ju püsti rumal!

J a a k (naeratades). Minen'd tea seda rumalust.

R õ r w i t s. Noh — kuidas nii?

J a a k. Nagu ma tean, ei ole Nõmmikul
 weel naist.

R õ r w i t s. Ega ole küll. Aga mis sa
 tollega tahad welda?

J a a k. Temal pole naist, aga sul on kosja-
 ealine tütar — see ongi kõik!

R õ r w i t s. Lori kõik! Nõmmik ei wõlgi
 naist enam. Need aastad on tal ju ammu
 seljataga!

J a a k. Tühi lori kõik! Mees waewalt mõni
 aasta üle neljakümne. Aga kui tal ka oma 60
 turjal oleks — naisewõtmiseks pole mees kunagi
 wana —

R õ r w i t s. Soo, soo — no ma tahaks
 õige teada, misluguses apostliraamatus see kirju-
 tatud on? Aga kui ta naisewõtuks wana ei
 oleks — minu Maie jaoks on ta siiski wana.
 Oma tüdart ma temale ei anna.

Jaak. Noh — teil on ju pääle tütre weel tüdrukust öde.

Kõrwits (naerab). Wõi Leenat arwat ja? Aga seda ja tead, ka Leena ei lähe enam mehele.

Jaak. Wõi sedasi. Ma tahaks teada, mis suguses apostliraamatus see kirjutatud on?!

Kõrwits. Sedasi ütleb ta ise. Ta tahab minu kadund naise asemel ise majapidamist juhtida.

Jaak. No ära ja seda usu! Kui tüdruk ütleb, et ta mehele minna ei taha, siis on see sama hää, nagu ütleks mõni, et ta surra tahab. Naine on olati sehake imelik — (kuulatab, õuest kostub hüüdeid ja tära.) Aga, mis tära siis sääl väljas on?

Kõrwits (tes kauemat aega kuuland). Sedap' minagi kuulan. Külap wist Leenat-Maie kirjust tagasi.

Jaak (kuulatades). See on ju minu eide hää!

Kõrwits. Ellse hää! jah — ta hüüab ju sind. See ei saa ka mitte kümnet minutitki sinuta läbi. Mine siis waata, mis ta tahab.

Jaak. Waja minna jah! (Kestelt ära.)

Kõrwits (üksi). Wõi siis nõnda — Jaak arwab, et Nõmmik ja Leena — See oleks ju pagana pihta, üsna tore lugu. Sehake aus ja mõnus mees! Aga kui noor Tamm mu Maie tahtma tuleks — noh, see oleks mulle weelgi rohkem meelt mööda. (Jaak hüüab väljas: „Peremees, peremees!“). Noh, mis sääls' lahti on?! (Jaak hüüab jälle.) Tarwis õige järele waadata! (Tahab minna.)

Jaak (jootseb sisse, ärewalt). Peremees! — Tulge ruttu!

Rõrwits (tohtub). Mis on? Dns' tuli lahti wõi?

Jaak. Wargad! Wargad on käind!

Rõrwits. Wargad?? (Lõõb rahulitult käega.) Wargad! Wanu naiji hirmuta ja sehakeste uudistega.

Jaak. Ei noh — päris tõesti ikka! (Eltsule, kes sijestub.) Elts, ta ei usu!

Elts. Tõji jah, peremees — kõik neli kotti nisu on läind!

Rõrwits (hüppab Eltsi nina alla). Mis? — Kõik kotid —

Elts. Ja kõik lufud on läbimurtud wiimase ni!

Rõrwits (langeb tooli). Kõik kolm luffu! Aga koerad, kus olid siis koerad?! Ja inimesed? (Hüppab püsti.) Mu püüs! Jaak, ruttu püüs süia!

Jaak. Wõi see weel midagi aitaks. Jumal teab, kus wargad juba ohtaga!

Rõrwits (tisendades Jaagule). Püüs süia! (Jaak paremale ära.) Kes teab, wast on nad weel kusagil siin peidus ja luurawad tagaajajate jälgi. Kas nad siis mingisugust märki maha jätnud pole. Mis asi sul säääl käes on?

Elts. On üks weider asi. Ma leidsin ta aida esikust. Külap wargad pillasid kottide pääle panemisel maha.

Rõrwits. See on ju sigaripits. Kas jas' sigaripitsi ei tunne?

Elts (lapselitult). Peremees, ma ei suitseta!

Rõrwits. See on ju suurepärane asitõendus — see näitab, et — et noh et need

mehed suitsumehed on. (Pistab pitsi tastsu.) Jookse nüüd kohe metsa hobuste juurde ja ütle karjasele, et ta hobustega koju tuleks — peame silmapilt wargaid tagaajama hakkama. (Elts ära.) Jaak! Jaak!

Jaak (teiest toast). Silmapilt peremees! — (Tuleb paremalt) Püssi pole taas, hobusekarjus on selle wiit kaasa wõtnud, aga ma laadisin püstoli täis.

Rõrwits (haarab püstoli). Anna aga jüa, Üks kama kõik — kui ta aga pauku teeb! Tule lähme aida juurde! (Mõlemad ära.)

(Lühike paus. Raugemalt kostub rõõmus rahwalaul.)

Rõmmik. No tule ikka tule sisse, külap sa pärast silmad looduses ümber käia lased!

Peeter (sisse tulles). See ei ole ju sugugi ime, kui 20 aasta pärast oma sünnipaika tagasi tuled ja siis kõik nii weidrana eest leiad. Mulle näib, nagu oleksin sellest nurgast kord und näind.

Rõmmik. Jah, kuid minule on, nagu oleks ma siin wiibind alles eile. Kõik on nii wanawiisi: maja, oja, metsatukk ruffiwälja taga. (Ümber waadates.) Aga — kus siis wana Rõrwits peaks olema, kui ta külalistele wastu ei tule. (Naeratades.) Mõh — külap ta ei arwand wist, et külalised Mulgimaalt nii wara kohale jõuawad. Kuid sina, Peeter, pagana pihta, ära ole ometi nii arg! On ju tõsi, et tee ammuigatsatud pruundi poole pole kerge, kuid sehake! pois, nagu sina, ei tohiks siiski arg olla. Pole ju vähemakki põhjust sind põlata! Hoopis wastupidi! Kui ta teada saab, et sinu isal, wanal Tamme Rustasel Wiljandimaal sehake eeskujulik talu on, siis

wõtab ta sinu kael kael wäimehels wastu. Aga Maie üle ei tahtle ja ijegi! (Ringutab.) Aa-aah, mu fondid on pikast teekonnast hoopis kangeks jäänd. Keda muud — wanodus kipub wägijä kallale.

Peeter. Aga ise tahtsid kõigest wäest jaa-
mast jala siia tulla!

Nõmmik. See oli paras maa laistadele jalgadele. Kuid — kuhu on jäänd siis kõik inimesed?! See on päris tore, et me endi tule-
kust sõnakestki ei teadustand, nüüd on jällenäge-
mise rõõm seda suurem.

Peeter. Ei tea kas wana Kõrwits mind
enam tunnebki.

Nõmmik. Nonoh, nonoh! Kui ta just
sind ei tunne, mind peaks ta ikkagi tundma, mu
suurest habemest Külap Kõrwits on rohuaias
oma mesilaste ja õunapuude juures, wanasti oli
ta ikka säääl. Tule Peeter, lähme kaema!

Peeter (kõrwale põigeldes). Mina — aeda
— aeda — ei, ei — mine pääle üksi, ma puh-
kan siin seni jalgu, olen põrguwäsiind. (Istab.)

Nõmmik. Tubli! (Kestele ära.)

Peeter. Wõi peaksin temaga ühes aeda
minema, et säääl Kõrwitsaga kohata ja wõib olla
sama õunapuu all talle teretamiseis kätt andma,
kus ta mind kord noorena õunawarguselt tabas
ja ijalikult mu püüsitogumikule kirjutas: „Sina
ei pea warastama. (Tõuseb püsti.) See õnnetu
õunawarguse lugu seijab mul wiist surmani mee-
les. Ja jumal teab — wäht ehk on ta weel
praegugi minu pääle seepärast wihane. Sel ju-

hujel olgu jumal mulle armuline. (Kuulatab.)
 Uhaa — jääl kostab juba kõnet — nähtawasti
 said nad juba kokku. (Kuulatab jälle.) Jah see on
 Kõrwitsa hääl. aga — aga — taewas hoidku
 ta on ju tuliwihane!

Kõrwits (wäljas hirmjas wihas). Ma ütlen
 — see on kõige juurem sigadus, mis siin ilmas
 näind olen! Küll ma teda õpetan, mind weel
 furd külastama! Ma talle, warganäole, weel
 näitan!

Beeter (suures hirmus). Püha jumal — mis
 ma kuulen — need sõnad käiwad ju otse minu
 pihta! Külap sai teine hirmus wihasjeks, kui kuu-
 lis, et mina teda julgesin külastada. Kui ometi
 nägematult wälja pääsjeks, kui ometi kuhugile
 wõiks peitu pugeda. (Läheb afna poole.)

Kõrwits (püistol käes tormab sisse). Kuhu mu
 müts jäi? (Waatab naffi, siis lauale.) Uhaa, siin
 ta ongi! (Sigineb lauale, näeb Beetrit ja taganeb sam-
 mu, turjalt.) Mis te siin teete?

Beeter (hirmul). Mina — ma —

Kõrwits. Kes te õige olete? Mis te
 muugite siin minu majas? On teil midagi siia
 kadund?

Beeter. Mina olen — mul on — mul
 ei ole —

Kõrwits. Teil on, teil ei ole — mis te
 kõkitate! On teil midagi kadund, küsin ma.
 Kas on?

Beeter (fogeldes). No-jah!

Kõrwits (tõrwale). Uhaa! Nii! (Beetrite.)
 Mis teil kadund on?

Peeter (endiselt). Ah — et mis mul — kadund on? —

Rõrwits. Jah, mis teil kadund on! Olete te välismaalane wõi, et emakeelt ei mõista. Kas te wast sigaripitsi ei otsi?

Peeter (imestades). Ei — sigaripitsi?

Rõrwits (näitab Etsji leitud pitsi). Jah — seda pitsi!

Peeter. Aga — aga ma ei suitsetagi ju!

Rõrwits (nöötab). Ega kedagi — ei suitseta ju! Wõi nõnda waga tallekene aiwa. Nii, nii — wõi olete mõne muukraua ära kaotand?

Peeter (imestades). Muukraua? Kuulge, kelleks te mind õige peate?

Rõrwits. Üheks wäga osawaks wargapoiiks!

Peeter. Seda ma arwajin! (Tahab jooksu pista.)

Rõrwits (tõstab püstoli). Mitte sanimu, kui sa pauku tagumikku ei taha.

Peeter (tõsiselt). Aga kallid sõrwiitja pere-mees — tuleriist pole ju kellegi mänguasi! Selle tühja, wäikese warguse pärast ei tohiks ja minuga nii käituda. Kuid, et sa wanainimene oled, siis andestan ma sulle. Hüwasti! (Tahab minna.)

Rõrwits (endiselt). Seisa! Mitte samm! Wõi peaksin sind selle armisa külaskäigu eest tänama koguni?

Peeter. Oma eluajal ei tõstaks ma omi jalgu enam siia tallu, kui weel korra siit auga pääsekjin?

Rõrwits. Mu pead sa mälestuseks meile jätma! (Talle lähenedes ja püstoliga ähwardades.)

Ütle mulle, kelm, tegid sa üksi selle kõlwatu teo, wõi oli sul ka abilisi?

Peeter. Abilisi? Ah tookord?! Sa nägid ju ise, et mul abilisi polnud.

Kõrwits. Mis? Mina nägin? Mis sa sääl sonid?! Ära sa luista ühti, waid tunnista selge sõnadega üles, kuhu sa nisukotid ja lihasingid wiisid?

Peeter. Singid? Nisukotid? (Kõrwale.) Jumal ise tule appi, Kõrwits on hullumeelseks läind! Kui see püstol ometi laetud poleks!

Kõrwits. Mis sa pobised sääl — laetud ja laetud. Küll ma sulle weel laen! Suu lahti — kuhu sa panid singid ja nisukotid. Wasta!

Peeter (kõrwale). Mis ma hullumeelsele jkka wastan, peab talle püüdma meelejärele olla. (Waljult.) Nisud jahwain jahudeks ja praadisin kookideks, liha pistsin finni!

Kõrwits. Sina wõrukael — wõi tahad mind weel narrida! Oota ja — küll ma sulle weel näitan! Jaak! Jaak!

Peeter (kõrwale). Kui ma püstoli ta käest ära tõmmata saaksin!

Kõrwits (waatab atnast wälja hüüab). Jaak! (Peeter kasutab juhust, targab ta juurde ja lööb püstoli ta käest maha.) Oota ja, kaabakas, oota ja! (Tormab Peetri kallale.)

Peeter (jookseb eest ära, haarab põrandalt püstoli ja sihib Kõrwitsa pääle). Seisa, muidu ma kihutan sulle ühe — (Kõrwitsel tõusewad piktamööda täed üles.) Istu sinna toolile, ja ole sääl seni

liikumatus, kui kord wälja saaks! Ruttu, ruttu!
(Kõrwits täidab kasku, Peeter taganeb ukse poole.)

J a a k (tuleb testelt).

Kõrwits. Jaak, kallid, päästa mind!

J a a k (haarab Peetri jelsa takka kinni, nii et selle käest rewolwer maha kukub). Nüüd oled sa, kelm, mul käes!

Kõrwits (targab üles). Ära teda lahti lasse, hoia aga kinni, hoia kinni! Kus kõis, kus kõis, seome kinni! (Tõmbab seinalt nööri ja seob Peetri täed kinni.) Nõnda!

Peeter (püüab wabaneda). Nõmmik! Nõmmik! Tule appi, mind tapetakse ära! Appi! Appi! Karla!

Kõrwits. Suu, sarwiline! Wõi kisen-dama kah weel! Wõi abilisi sul kah weel! (Jaagule.) Wii ta tahakambri ja waata järele, et ta põgenema ei pääse, ma lähen ta abilist otsima! (Jaak tõukab wasturabelewa Peetri tahakambri ja läheb ise järele, Kõrwits tormab keskustest wälja, põrkab läwel Abramiga kokku, astub talle jalale ning tormab siis wälja.)

Abram (tuleb longates). Ai wai, ai wai — minu jalge ja minu jalge warbas kõik tema olep katik sekup! (Katsub saapanina.) Olep muidu üks hee inimene see Kõrwits, aga ikke tema olep wege kermes, üli liige kermes ja kui tema olep wihane, siis olep tema nagu pime. Ai wai — kuhu teme kül praegu olep joosep ja misperest olep temal see hirmus pistolen keles? Waib olep tema kuri see werblane ja wares peel, et see raswa kinni pistes ja nüüd teme tahab seda werblas laste. Aga kus olep siis siin keik ini-

mese jeep? Selleperast tihti olep kuulda, et kõi tubast era warastap. Inimene on hufes ja warastep ihtepuhke.

Siis kui minu käisi waremp
paune turjal meeda maa.
Olep inimes weel paremp,
raiskes weel ei olema,
Iga eue peel, kus taha,
ilma waras pelgama —
weima panep pauna maha,
negelgi ei weitama.

Aga wiimas aige juhe
inime om aiwe hull —
wagis kaupe ilme lube
kotiist welje kujuk sul.
Noor ja wana, juur ja wäikes,
ihtepuhke warastap —
neepi, tripse, spitses — keikes
kus ta sermed manu jaap.

Sest ei olep wäga hede,
kui ta wetep juudi keest —
juude üleleema teda,
palju kerda selle eest.
A kui suguweli takke
weli warastap egaal —
waat — waib minep wanapagen
mit de eestniste Moraal!

(Kohalitud salmid.)

J a a k (pistab pää utse wahelt sisse). Oled sina
jääl, Abram?

A b r a m. Tere, tere, Jaak! Mis olep peenikes kaupega, kas olep midagi waja? (Jaak raputab pääd.) Mis sinu seel teep? Loeb palwe?

J a a k. Wahiti pean.

A b r a m. Mi wai — wahiti? Kede sinu sääl wahip? Dme noori fraua — et seeft teda ei tsurkap?

J a a k. Ei üht ega teist. Wahin üht uut-moodi lindu, et ta ei pääseks põgenema.

A b r a m. Iks lindu? Mi wai — mis lindu jez olep?

J a a k. On üks weider suur lind, kes ööseti ümber aeleb!

A b r a m. Iks suur eelind! Mi-wai, minu tahap tede ka korraks negema! (Eigineb Jaagule.)

J a a k (üsna tuppä tulles). Ei, kulla Abram, ilma maksuta ei tohi ma teda kellelegi näidata!

A b r a m. Dhoo! Aga kuidas minu julle näitap oma paun ilma maksuta? Kas olep see lindu siis nii wega imelikku, et tema waatama eest peab maksjep?

J a a k. Aga muidugi! Peremees saadab ta linna, kus ta jeks eraldi walmistatud teras-puuris finni hoitakse.

A b r a m. Mi wai — wei nii! Di siis tahab minu jeda lindu maksu mis maksab negema! Minu annab sinul kas emblesnefla sinu frauale.

J a a k (naerab südamlisult). Kaks nõela! —

A b r a m. Noh — jis minu panep weel ilekaupa juure — iks suur sutenakla, kas film olep katif.

J a a k. Mis peakjin ma sehakse nõeloga pääle hakkama, millel film katfi on?!

A b r a m. Sinu tilgutap temale iks till

lakit see katkis silm peel ja sinu saap siis oma naisele iks wege peen neepnegel!

J a a k. Niisugust puru pole mul tarwis, kui sa lindu näha tahad, siis anna midagi muud.

A b r a m. Aga kas see lindu olep weert waatama ja kas sinu mind iks ei petap? (Jaak tehitab õlgu ja tahab ära minna.) Ei, ei — ootap iks weel — minu annap sinule iks piipepee, kus olep peel se ilus tuinga froua Isabella von Spanien. Minu itlep — iks wege ilus ja peeniken pee — (Kõrwale.) muudku natikes lehki!

J a a k. Tubli — olen selle piibupäaga rahul aga sel tingimisel, kui sa pärast ise seda lindu umbes 10 minutit wahtida lubad. Ma tahan ise minna peremeest otsima.

A b r a m. Häämeelega — aga kas see lindu nokega ei leep?!

J a a k. Ära kardada, temal ei olegi noffa.

A b r a m. Ai-wai mis imelikku lindu see olep, kel ei olep iks noff. Nüüd minu waatab tema.

J a a k. Waata aga siis pääle, aga ära sa kartma hakka.

A b r a m. (taganeb.) Kartma? Kas peab kartma hakka. Ai-wai, sis minu parem ei waatap!

J a a k. No ära nüüd janes ole — süda rindu ja waata ära.

A b r a m (läheb ettewaatlisult ja kartlikult ukse juurde, piilub sisse ja tõmbab siis pää wihaselt sülitades tagasi). Sinu teiwel olep minu petab! See olep ju inimene! (Jaak naerab suure juuga). Nüüd sinu see piipuppe ei saap.

J a a k. Hoiataga oma ühes Viisbetiga! Aga kui sa järgmiseks korraks prii öömaja saada

tahad — walwa siis weidi aega jelle inimese järele, et ta ära ei põgeneks — see on waras!

A b r a m. Waras? Dhoo! (Waatab läbi ukse.)
 Ai-wai waras! Sellepärast sinu tema sidup finni!
 Minu wahip teda heemeelega tikk aega eemaja eest. (Paremale ära.)

J a a k (üksi naerdes). See on aga hää juhtumine — nüüd saan ma peremehele appi minna. Aga mõne kaitseriista peab kah ikka kaasa wõtma. Rahju, et püssi pole kodus! (Waatab ringi.) Ahha — see kaigas on ju päris hää! (Wõtab kapi najalt taika.) Tubli! (Kõigutab kaigast.) Nõmmik, tule aga nüüd wastu! (Keskelt ära.)

Paus.

P e e t e r (kõidikutest waba ja Abram tulewad paremalt). Ma ütlen teile, armas sõber — oleme sattund hullumeelsete inimeste hulka. Nad on midagi kahlast rohtu sisse jöönud, mis neid uimaseks teeb. Ja nüüd soniwad nad kogu aja warastatud nifudest ja siikidest. Aidate mind põgeneda ja põgenege ka ise.

A b r a m (lööb käed totku). Gott der Gerechte, mis olep tulep suur ennetus. Sellepärast minu metlep et mis jookseb se Kerwits imber pistoolen kelen ja mis see Jaake kenelep iks weeras lind ile. Ai-wai, mis ennetus! Mis peap meie teep?

P e e t e r. Põgenema! Siit aknast wõime pääjeda aeda. Sää! leiame ühe sõbra, keda ka kaasa kutsuma peame.

A b r a m. Tei ei weip oma seber siia jetep ja mina ei weip oma hobes siia jetap. Hipep teie lebi aken welja, mina kalsup ukse lebi saap

welje siit hullumajast. (Saledalt.) Minu ei weip teine wiisi — minu hobes seisab koormega eu peel, (Tahab minna.)

Rõrwits (õues). Wõi siis nõnda — toas on see juudinäru — küll ma teda weel õpetan nisuwarastega kokku mängima!

Peeter. } Kuulete, see on Rõrwits!

Abram. } (Korruga.) Gott der Gerechte, meil olep ots peel!

Peeter. Poeme peitu!

Abram. Tikip teie sinne nurkes kapi tage, minu panep teil see mantle ette. (Wõtab palitu ja laotab selle üle tooli, ja üle mahakükitand Peetri.) Minu ije ronip laud alla! (Poeb.)

Rõrwits (tormab sisse, ühes käes püstol, teises tühi kott. Talle järele Jaal). Wõi waras pannakse wargale walwajaks! Nojah — nüüd on nad mõlemad warwast lastnud. Riisugused neetud — (Räeb Abrami jalgu.) Mis jalad need siin laua all on? Mis sina? Kasi jalamaid laua alt wälja! Ruttu, ütlen ma, muidu —

Abram. Armes kallis Kerwitsa pape —

Jaal (põrutab kaitaga põrandale). Kas sa ei kuule, mis sulle öeldakse?! Wälja laua alt, ruttu!

Abram. Di lieber Gott im Himmel — halastep armas Kerwitsa pape ühe waese juude peel — juba mine olengi weljes laue alt (Ronib wälja ning tõstab käed.) Halestep! Wetab keik minu warandus ere, minu hobes, minu wanter, minu kaupe, minu luu ja nertsu — muudku jetap mind elap! Wetap era see irmus pistoolen — oi Gott im Himmel — tema weip mina lahsti!

Aõrwits. Ta läheb kohe lahti, kui sa waletad! Kuhu wiisite te singid ja nisu?

Abram. Nii teesti, kui minu siin ronip sinu ehen, nii teesti, minu ei teap midegit sinu seasentis ja nisuus. Jaake — itlep sina iij temale et teme era wotap see hirmus pistoolen, muidu mina surep ära hirmust.

Jaak (turjalt). Enne ütle ära, kuhu te warrastatud nisu wiisite?

Abram. Jumala tefi, minu ei teap! See kotti, mis tede leidis minu wankres, minu ostap Zeemurde metses iks mehe keest pikk must habemege.

Jaak. Wale, puhas wale! Andke mulle weidi seda kotti, peremees! (Wõtub koti ja lööb sellega Abramit nii, et tolm lendab.) Kas kõneled õigust itske, ah?

Abram. Halastep, ere leep, minu kenelep peris eigus. Minu olep waene juude ja teeb sehwti kus saap — tee peel ja tee weere peel. Teme sedap minust meede ja eisteb: juude, kas ei tahab sinu ostab odawa raha eest iks kott? Ja minu ostapki selle era odewa raha eest. Minu ei tunnep see habemega mees aga minu ei weib mitte ükji tuttawaga handelep!

Aõrwits. Mis sel habemikul koormas oli?

Abram. Wai teab minu, mis temal olep koorem! Mina ei pistab oma nina kunagi weeras koormem seh'es, nagu teise ineme teep. Aga wetab nüüd ere see püstoolen.

Jaak. Ah, peremees, mis me sellest juudiräbalast ike kimbutame, meile ta itka midagi ei

jutusta. Vähme parem seda kolmandat — Nõmmikut otsima. (Paneb koti toolile.)

Rõrwits. Tõsi küll. (Abramile.) Tõuse üles ja mine kõõki — kõõgi välisuks on ometi kinni, Jaak?

Jaak. Jah, peremees.

Rõrwits. Mine kõõki ja ole sääl seni, kuni sind kord kutsutakse. Aga waata ette, et sa põgeneda ei katju, muidu — — — (Raputab rewolwrit).

Abram (hüppab püsti). Minu ei pegene, minu ei põgene! (Wajakule ära).

Jaak (on silmitsenud üle tooli lehwat palituid). Kurat wõtaks — kes siis mu palitu siia nii hooletult wijsand on? (Tõstab palitu üles ja märtab Peetrit.) Uhaa — peremees, peremees — kae kes siis siin kükitab!

Peeter (hüppab püsti ja tahab wälja jooksta).

Rõrwits (peatab ta). Seis! muidu ma lasen! Eks sa näe — juut on ta lahti lasknud ja ära peitnud ning nüüd ei tea enam midagi. (Peetrite.) Mine aga hääga oma wangipuuri tagasi ja oota sääl seni, kuni sind kutsutakse. Aga kui sa end weel kord peaks nihutama, siis — — (sihib püstoliga).

Peeter. Issand jumal — ma lähen ju! (Rõrwale.) Oh, kus küll Nõmmik nii kaua wiibib, et ta mulle kord juba appi ei tule. (Paremale ära.)

Rõrwits. Nõnda siis on meil kaks meest juba käes, külap jumala abiga saame kätte ka kolmanda. Jää sa nüüd tuppä wahiks ja ära sa ära mine, nagu ennem kord. Küll ma Nõmmikuga üksi hakkama saan! (Reskelt ära.)

Jaak. Noh, teistkorda ma neid kahte enam kokku ei lasje! (Istub toolile ja paneb kaita oma kõr-

wale.) Istun nüüd siin ja niipea, kui keegi oma pää ukse wahelt sisse pistab, näitan ma kohe kaigast. . . Saatana lugu jah! Iga päewaga ifka julgemaks ja õelamaks lähewad need wargad küll. Päiße päewa ajal näpud siruli nagu ee — ee — (haigutab). Eh, a'ab teine wägisi haigutama! (Sirutab liitmeid.) Ega midagi — päris muhe on siin toolis istuda ja konte sirutada. Sehake samane muhe tunne nagu mõnikord sügisel sooja teki all lamades, kui õues torm ja maru möllawad. Samad aga pääle ja — ja (paus.) torm hulub. . . ifka uu ja uu — — nagu koer — — (Paus). Kui ma ka ometi lord nii kaugese saaksin et omale ühe sehantse tooli wõiksin mu-retseda . . . siis teeksin ma jelles oma igakordse lõunauinaku . . . Lõuna — uinaku jah . . . ja Elisule — laseksin — ma teise sehakese tooli teha . . . Ja ühe wäikese padjakese, mille wõib kukla alla panna . . . udusulgist padjakese . . . nii pehmeke, nii pehmeke . . . Nii pehmeke, nagu tema suu — suu — suu — ke — ne, — suu — uu — uu — — (Maeratab ja uinub).

Elts (wits läes testelt). Ah — päris rist oli selle hobusekarjuse otsimisega. Oli teine hobused järwele ujuma ajanud, aga mina otji nii et . . . (Märkab Jaaku.) Ah ja armas aeg — mis sina siis Jaak, siin teed?! Meheke, meheke — kas ja jälle juba magad? (Jaak norstab.) Nojah — magab mis wurisib! No oota ja — küll ma su üles saan! (Wõtab ajalehe ja tõmbab selle serwaga Jaagul üle huulte. Jaak liigutab toomiliselt suud.) Ei ärkagi weel! Noh, aga mis ja's nüüd ütled? (Tõmbab teda kõrwaist.) No ega see siis enam ime olegi, kui niisugune talu päiße päewa ajal tüh-

jaaks warastatakse. Dota, oota, sõbrakene — ma õpetan sind weidi walwsam olema! (Tõmbab tal järgnewa kõne ajal saapad jalast.) Nõnda! Magamise ajal wiisid wargad su saapad ära! Saapad ja kaita kah! (Wõtab kaita.) No on aga tümikas! Piip sobib sulle palju paremini! (Wõtab seinalt piibu ja paneb Jaagu kõrwale.) So — maganüüd hästi, mu tibatillukene maimukene — unista kergetest ja lähedatest saabastest ning popsi läbi mõnutunde piipu! (Wõtab kaita ja saapad, keerutab end paar korda rõõmsalt ringi ja jootseb tiiresti ära.)

Ges riie.

Teine waatus.

Sama dekoratsioon.

Jaak (unes toolilt maha kukkumise, magab põrandal).

Abram (pistab kartlikult utse wahelt püü sisse).
Jaak! Jaak! (Astub tuppale, märkab Jaaku.) Miiwai, mis olep siin sünnip? Ah, so — nüdmine tea kill! Jaak! olep magap ja tooli peelmaha kukup. Selleperast mina juba its terwe wirtel stunde kuulep, et siin midagi korras ei olep. Kull olep tema its tubli wahimees. Ja ome saabes tema tembap jalgest era, olep wist weikes ja pigistap. . . No magap peelmagap peelmagap, see minu kahju ei olep. Nüid minu weipilust lasta see warwas, aga — — ho — nüdm

minu tulep its ilus mete minu pee sees: jina ennemp minde pilkep see imelik linduge, nüüd minu weip temal kette maksap selle eest ja ere põgenep. Dota, seber — minu wetap see kott ja saop see sinul pee imer. Siis sinu olep its imelik linde ilme nokega, nagu sinu ütleb its teine inimes peet. (Wõtab koti ja paneb selle testelt Jaagule pähe. Jaat norstab. Abram hüppab ehmunult kõrvale.) Aa-wai, kui tema niid ei erkep iles! (Kuulatab. Kohkub.) Ui — its tulep — wäljas poolt, see olep Kerwits! (Ruttu wasatule ära.)

Nõmmik (läwel). Beeter — Kõrwitja mesi-lased heidawad peret, tule appi neid püüdma! (Sijestub.) Aga kuhu ta siis jäänud on? Thoo hullu — mis weider loom see siis laua all on? (Kergitab kotti. Wäljas püsipauk. Nõmmik lasseb ehmunult koti walla.)

J a a k (ehnub unest, hüppab püsti ja haarab piibu). Tuli! Wargad! Põleb! Appi! . . . Ee ee — mis jaoks tahtsite mulle selle koti pähe tõmmata?

N õ m m i k. Mis? Mina tahtsin teile kotti pähe tõmmata! Hoidku taewas küll!

J a a k. Ärge siin salake ühti — arwate wiist, et ma magasin — teid hoopis piilusin!

N õ m m i k. Armas sõber — ärge kõnelege rumalat walet!

J a a k. Ärge salake, ütlen ma weel fõrd, muidu — (näeb taita asemel viipu). Sarwik sõõgu — kust sai see piip siia — mul oli ju taigas käes! (Waatab ümber ja märkab oma saabasteta jalgu.) Kuradi pihta, kuhu olete pannud mu saapad?!

N õ m m m k. Taga paremaks asjad lähewad! Nüüd peaksin ma weel teadma, kuhu te

unise pääga oma saapad panite. Ütelge parem, kas te siin üht noormeesi ei märganud. — Kõrwiitsa mesilased on peret heitnud ja ma tahaksin, et keegi mind püüdmiisel abistaks. Wast ehk on teil endal aega?

J a a k. Wõi Kõrwiitsa mesilased heitsid peret — nojah, kas teate, kui palju weel? Rahelja wakka!

M õ m m i k (inestanult). Rahelja wakka? (Kõrwale.) Mis see inimene ometi sonib! (Waljut.) Nähtawosti olete wiist weidi unine weel?! Mõh — kas tulete ühes appi?

J a a k. Tulen — tulen aga enne ütlege mulle, kas te ei kohanud Jumurdi metsas üht juuti?

M õ m m i k. Jumurdi metsas? Isjand hoidku — ma pole terwelt 10 aastat enam Jumurdi metsas käinud.

J a a k. Wõi sedasi! (Nihkub Nõmmitule lähemale.) Kas tahate wiist kuulsale wargale Kurmile järele ahwida?

M õ m m i k (tehitab õlgu). Kuidas? Ma ei mõista . . .

J a a k. Olete liig julge, niiswaras! (Tahab teda wõtta finni.)

M õ m m i k (tõukab ta järsku eemale). Eemale — räbal! (Jaak pöörub kogu sissetuwa Kõrwiitsaga ja kutub siis pörandale.)

J a a k. Appi, peremees — ta fiskus mu saapad jalaist ära, see neetud niiswaras ja tahis mind koriga ära kägistada.

M õ m m i k (tõstab teretamiseks käe ja tahab sõbralikult astuda Kõrwiitsa poole).

Rõrwits. Geisa — muidu saad kuuli!
(Sihib.) Terwe maja on wargaid täis — isegi
õlehunnikus magab üks.

Nõmmik (arusaamatult). Kallis Rõrwits —
kas ja mind siis wargaks pead — kas ja mind siis
enam ei tunnegi? Ma olen ju Nõmmik —
Mulgimaalt!

Rõrwits. Mis! Nõmmik — Mulgimaalt!
(Astub lähemale, lasseb rewolwri käest maha.) Tõsi jutt
— see sa oled küll! (Wäga rõõmsalt.) Nõmmik
— see oled sina! (Kaelustab.) Tere tulemast,
kallis sõber! Tere tulemast!

Jaak (endamiisi). Olen wiisi ühe suure lol-
lusjega hakkama saanud! (Topib piipu.)

Nõmmik. Aga ütle nüüd, mis tähendab
sarnane weider wastuwõtt?

Rõrwits. Ah armas sõber — ära pahanda,
see oli ekjitus! Meil käisid öösel wargad ja ma
pidasin sind ekjikombel wargaks. Sinu enda
saadetud niisud on nad ära wiinud! Terwelt
kahetja wafka! Aga mis juttu ja Jaak siin oma
saabasteist sonisid! Kes sul need jalast ära tõmbas!

Jaak (kogeledes). Ee — peremees — mulle
näis, nagu oleks Nõmmiku isand — — —

Rõrwits. Uhaa — wõi sulle näis nõnda.
(Kurjalt.) Kas sa ehk jälle ei maganud?

Jaak. Peremees — mulle näis, nagu oleks
ma ainult weidi tuffunud. . .

Rõrwits. Ja jah, seda arwan mina kah.
Ja kes sind kägistada tahtis? Luupainaja?

Jaak (häbelitult). Peremees — mulle näis
nagu oleks Nõmmiku härra . . . aga — aga

— wõib olla et see oli ka noor waras wõi juut — —

Mõmmik (midagi aimates). Noor waras? Kus siis Tamm on?

Rõrwits (ehnuudes). Tamm?

Mõmmik. Nojah — me tulime ju Tamme Peetriga seltsis sulle külla.

Jaak (on wahepääl parempoole ufse wahelt sisse waadanud, rõõmsalt). Jumalale tänu — nad on weel mõlemad siin!

Mõmmik (sisse waadates). Mis? Helde jumal — ja see peab sääl sinu niiswaras olema? See on Tamme Peeter, meie mõlemi sõber ja kallis külaline! Tule ometi siia, Peeter! (Peeter sifestub). Wana Tamme Rüstase poeg peaks waras olema! Kus ja selle aruga lähed!

Rõrwits (langeb toolile). Mina wana ta: nopää! Müüd olen ma kümnenda põlweni enese täis plameerinud. Jaak — ulata säält see weekruus!

Peeter (astub naeratades Rõrwitsa juurde ja ulatab talle käe). Ega siis seda tühist asja nii südamesse maksa wõtta, kallis Rõrwitsa peremees — see oli waid lihtne ekjitus, muud midagi.

Rõrwits. (Peetri tätt südamlifult raputades). Armas sõber — ma ei tea, kuhu häbi pärast silmad panna! Kümne pita aasta järele tulid ja jälle kord mu majja, aga mina wõtan sind wastu nagu —

Peeter (naljatades.) — niiswarast! Aga see

juhtumine lapsepõlves sinu õunapuu all. . .

Rõrwits. Ah — ära jellest enam kõnele, see on ju ammu unustatud. Tule parem ja kõnele mulle, kuidas läheb elu Mulgimaal ja kuidas — — —

Mõmmik (segab wahetele). Kuid praegu pole selleks sugugi aega, sest mehilaspere ootab pärna ohtas wastuwõtsjaid.

Rõrwits. Mehilaspere?

Mõmmik. Nu jah — ma olin parajasti aias, kui nad peret heitma hakkasid.

Rõrwits. Siis peab küll wiibimata minema, sest muidu — Aga ei! Enne peame veel tõsi warga kinni nabima! Ta on enda nii õlekuhja ära peitnud, et paljad jalad paistawad. Ma lasin küll paugu õhku, et ta siis wälja kobiks, aga ta saatana nahk mitte ei kõsrandki. Ei tahtnud teist üksi kah sakutama hakata, sest mine tea, missugune mehemüra kas weel on — pistab jookku. Tulin siis tuppä abi järele. Kus püstol?

Jaak (annab rewolwri). Säh, peremees. Ma tulen kah kaasa.

Rõrwits. Ilma saabasteta? Ja kes siis juudi järele walwab? Waata sina ise parem.

Jaak (läheb parema poolse ulje juurde ja waatab sisse, ehmuib). Peremees — ta — ta on — on — (lõugab tutakt.)

Rõrwits. Noh! Plehku pistnud?

Jaak. Kuramus jah! Püü! Läbi akna!

Rõrwits. Sää! Ja mul oled! Kuhu mujale lätsid su saapadki, kui läbi akna — juudiga. Lähme, sõbrad!

Etts (testelt, läes saapad. Toasolijaid märgates tahab wäljuda).

Rõrwits. Pea kinni, Elts — kelle saapad
jul käes on?

Elts. Peremees — mina — mina ma —

Jaak (wahib saapaid). Need on ju — minu
saapad!

Rõrwits. Kus sa need siis kätte said, Elts?

Elts (häbelikult). Õlekujast!

Rõrwits. Õlekujast? Rehe poolt küljest?

Elts. Jah.

Rõrwits. Nojah! Siis olid need saapad
warga jalas, keda ma õlekujos nägin. Aga ku-
rat wõtaks kuidas sattusid need saapad sinna?

Elts (häbelikult). Mina panin, peremees!

Rõrwits. Sina? Noh — siis warastasid
sa need ka ise Jaagult ära? Ehk on wiimati
nijutti siiu käes!

Elts. Jaak oli wähe tulkuma jäänd ja siis —
siis tegin ma talle ühe wäikese wiperuse ja —

Rõrwits. Ja lõmasid saapad jalast ära?
No see oli julle ka üsna mofkamööda, wa une-
kott. (Naerab.) Kuid nüüd mesilaste juurde. (Res-
kelt ära. Nõmmit ja Peeter talle järele.)

P a u s.

Jaak (kõnnib wihaselt edasi — tagasi). Ma ei
tea kuhu häbiga pugeda!

Elts. Aga — kallid meheke — see oli ju
waid wäike nali! Säh, lõmba nüüd jälle saa-
pad jalga.

Jaak (wistab saapad wihaselt laua alla). Wõi
nali! Aga suuremat teotusi ei oleks sa enam os-
tanud arwatagi! Kus mul naine! Olgu —
tui sa mul saapad jalast ära lõmbasid, tühi te-

maga, sellest pole weel nii häda, kuid mis kuradi pärast, toppijid ja mulle koti pähe?

Elts. Mina — julle koti pähe? Millal siis?

Jaak. Ära nüüd tee ühti nii waga nägu! Häbene omeli — oma mehega wõõraste ees sarnast nalja heita! Ja selle ja ütled wiist olema armastuje?

Elts. Kallis Jaak — ma pole oma sõrmelega selle koti külge pistnud!

Jaak. Suu! Selle naljatamise unustajin ma jilmapilk, kuid walet ei andesta ma kunagi!

Elts. Andestad wõi ei, kuid omaks ma seda siiski wõtta ei saa, mis ma teind pole.

Jaak. Soo?! Nüüd hakkad ja weel kiusu ajama!

Elts (jätku). Aga ma ütlen sulle: ma pole oma sõrmelega selle koti külge pistnud!

Jaak (targalt). Kuule, Elts: Kuigi naine seda wast ehk teinud pole, mis mees talle süüks annab — kui aga tema salgamise läbi — ee — nõnda öelda riid ja tüli wõib tulla siis peab naine ikkagi üttelema, et ta seda teinud on. Said ja aru? Naine on — ee — j. t. mees on ju naise pää, noh! Kas said aru? Sellepärast ei tohi ka sina salata, said ja aru? (Kestelt ära.)

Elts. Kas ma aru saan! Muidugi saan ma aru! Ka sellest saan ma aru, et õnn meile kabele selja on pöörand. Kui ta nii kuri ja nõudlik on, siis ei aita ju mul muud, kui siit lahkumine!

Mai (kestelt, pühapäewariides). Uhaa — siin ja oledki. Kas tead ka, et meile ootamata kaugeft külalised on tulnud. Tule, katsume weel ruttu

midagi lõunaks walmistada. Kuid — mis on sinuga juhtunud? Sa oled ju nii kurb!

Elts. Ah, armas Mai — minuga on lugu küll üsna halb!

Mai (naljatakse). Ega sa wast musutades taadi piipu pole katki teind?

Elts. Ära naljata, armas Mai! Meil oli Jaaguga suur pahandus.

Mai. Pahandus? Minen'd ikka! Miks siis?

Elts. Ta süüdistab mind, et ma talle kofi pähe toppisin!

Mai. Mis ta ometi jampsigu! Seda süüd tahtis ta ka Nõmmikule kaela ajada. Aga kas ta siis sinu sõnu põrmugi ei usu!

Elts. Ta ütles, et kuigi-lugu nii pole — naine pidawat siiski süü oma kaela wõtma.

Mai. Dige tore poliitika! Waata aga, kui tark! Dodaku ta, niisugused wigurid peab temast aegsasti wälja koolitama. Kui ta tahab, et sa waletad, siis waleta kah! (Elts tahab kõneleda.) Ole üsna rahul — kui teda kord mõistlikult õpetada, küll ta siis arud pähe wõtab! Kuid mine nüüd kõõki ja tee tuli üles, ma tulen kohe järele!

Elts (läheb, jääb aga läwel seisma). Aga tõesti, ma ei taha waletada, wast tuleb jälle mingisugust pahandust.

Mai. Ära muretse mine nüüd! (Elts ära.) Niisuguseid kalleid külalisi pole ma oma elus weel kunagi warem wastu wõtnud. Kui Peeter mind teretas, ei suutnud ma rõõmu pärast uskudagi et see tema on. Ei tea küll mis asi teda meile külla wõis tuua? (Kotti maast wõttes kelmikalt.)

Niisugune piltilus pois — ma tunnen, et mul südamega midagi korras pole! Rahutu on ta täna! (Läheb tott käes wasakule seejuures lauldes.)

Jõua ju laugelta
 sinimere laugelta,
 paadikene rannale —
 las mind peiu rinnale . . .

(Pauk süjub pikka mööda). Lühitene paus. Peeter ja Nõmmik tulewad).

Peeter. Ära nüüd salga midagi, kallid sõber. Urwad wist, et mul teadmata on, mis sihiga nii wäga Kõrwiisa tallu lippusid. Sa tahad Leenat omale kodukanaks wiia. Kas pole?

Nõmmik (kohmetu). Tõtt öelda — nii see on.

Peeter. No waata! Kelmi sehake! Minu mõtted teab ta algusest lõpuni ära, kui omadest ei kõnele mulle sõnagi. Dota ja!

Nõmmik. Anna andeks, kallid sõber, lugu on küll nii. Kuid kui sa asja põhjalikult tunneks, ei süüdistaks sa mind. Juba kaks korda warem tahtsin ma Leenat kojida, kuid mõlemil korral jättis ta mu ootama. Bidin ma siis nüüd oma tahtlasest kawast sulle kõnelema? Ma tahtsin Leenat lihtsalt kõrwalt waadata ja tema kawastüsi uurida — — —

Peeter. Mõistlik plaan. Aga waatamisest on wähe. Wõib eksiida. Sa pead taga lihtsalt kõnelema.

Nõmmik. Siis peatjin wist endale kolmat korda häbi tegema?! . . .

Peeter. Hull oleks see küll. (Hätti mõttele tülles). Kas tead, Nõmmik, mis teeme?

Nõmmik. Noh?

Peeter. Mina ise kuuln sinu asemel
Leenalt järele kus poolt tuul puhub ja kõrred
kõiguvad.

Nõmmik. Teeksid ja seda? (Haarab ta tae.)
Pavana pihtra, pois — oleksin sulle selle eest
jüdamlikult tänulik, teeksin sulle selle eest kas
wõi — — (Ta pill peatub atnal). Ah — jäält
Leena tulebki!

Peeter. Tubli, tubli — siin kõnelen ma
selle üle koha ja põhjalikult.

Nõmmik. Kuid ettevaatlikult, kallid noor
sõber! (Paremale ära.)

Leena (tuleb keskest). Ah see olete teie. . .
Ma — ma — teid on nad päris üksi jätnud.
Palun — istuge siis vähemalt. Ma usun —
wana kõrwtis on wist aias mehilaste püügil.

Peeter (istub). Täna wäga, kallid preili.
Wast ehk on ka teil paari sõna jaoks ajakest?

Leena (istub). Dieti küll jah. sest Mai ja Elts
toimetawad kõõgis. Üle kõige huwitaks mind
teada saada, kuidas teil elu jääb Mulgimaal ka
läheb?

Peeter. Tänu Jumalale, ei wõi just kae-
wata. Maatükid on wäga sigitaw.

Leena. On isa ikke terwe?

Peeter. Jah — jumalale tänu, praegu
küll. Mõõdunud aastal, kui me uut maja ehi-
tasime, sai ta ühe palgi all raskesti kannatada.
Selle põrutuse järele põdes ta üsna kaua.

Leena (õrnalt). Wõi nõnda . . . Ja nüüd
on siis maja muidugi walmis?

Peeter. Ja muidugi! (Naerdes.) Ühesõnaga

— korras ja hästi on kõik, puudub ainult üks ja see on perenaine!

Deena. Noh — külap te sellepärast Wiljandimaalt wälja tulilegi, et perenaislt osjida.

Peeter. Ah, kui hästi te ära mõista oskate! Te mõtlete ju täpselt sedasama mis mina! Uuele majale on tarwis ka uus perenaine. Ka Nõmmikul on juba uus maja walmis.

Deena. Muidugi on tarwis! Kuis te küll seni selle wana Kataga hakkama saitegi? Eks teenija ole ikka teenija!

Peeter. Täiesti minu arwamine. (Kõrwale.) Nüüd wõin siis pääle hakata (Walgult). Teie olete tubli perenaine, neiu Kõrwits. Ma tean üht tublit peremeest ja üht uut maja, kus senini perenaislt polnd — (waitib, siis argfelt.) mine tea, kas tohingi edasi kõneleda?

Kõrwits (awab ukse ja hüüab sisse). Peeter poeg — tule õige natukeseks meie manni!

Peeter. Silmapilk! (Minnes.) Ma tulen silmapilk tagasi! (Ära.)

Deena. Üks maja ja publi peremees? Mis ta küll nende sõnadega welda tahlis? Kas ta tõesti mind tahab kosida? Ah — jumal — kuidas mu süda järsku floppima hakkab!

Peeter. Mehed on kõwas kihlweos. Mina pidin neil nüüd kae lahti lööma. (Istub.) Teie olete muidugi selle aja sees järele mõtelnud ja wastate mu küsimusele: tohin ma kõneleda edasi?

Deena (häbelitult). Walun, kõnelege julgelt!

Peeter (argfelt). Kui selle uue maja omanik, kes juba teid kaua on austanud, selle mõttega süia sõitis, et teid kosida — mida wastaksite siis temale?

Leena (fõrwale, rõõmsalt). Ta tahab mind tõesti kosida! (Peetrite.) Ah — kui — ma — kas ma kohe — wastama pean?

Peeter. Palus! —

Leena. Noh — siis olgu: ma lähaksin sinna uude majja suure meelehääga ja oleksin jäl wäga ja wäga õnnelik! (Tõuseb ja läheb Peetri poole). Armas Peeter — —

Rõrwits (pistab pää sisse). Tule weel silmapilguks siia, armas Peeter!

Peeter. Silmapilk armas peremees! (Tõuseb, kummardub ja läheb ära.)

Leena (tantsib rõõmsana ringi). Peetri naine ja uhte mulgi proua! Hurra! See on juba õnn, millest teistelegi maksab kõnelda! (Kestelt ära.)

Mai (tuleb kõõgist ja kõneleb tagasi). Aga waata hoolega, et ja põhja ei lasje kõrbedada! Ma tahaksin meeleldi näha, millise näo Jaak leeb, kui ta Eltsu käes hõberublat näeb ja kui Elts talle ütleb, et see Nõmmiku käsiraha on, kes teda endaga ühes Mulgimaale on kaubelnud. (Maerab.) Küll ta keel siis lahti pääseb! (Wõtab lauasahtlist laudlina ja laotab selle lauale.) Ah — kuid täna on minuga tõesti midagi sündinud — mis see ometi wõiks olla? (Katab laua.)

Peeter (tuleb paremalt). Ja minul on sarnane hää tunne nagu oleks mulle suur õnn liginemas. (Mai pöördub lohtudes ümber, märkab Peetrit ja lööb siis silmad häbelikult maha.)

Mai (julgemalt). Ah — see olete teie. Nüüd peate mulle aitama lauda katta!

Peeter. So — nüüd olen ma siis niikaugele jõudnud, et mulle juba „teie“ öeldakse

Lapsena, kus kaasikus seltsis mängijime ja mees-
naine olime, nimetasime ikka üksteist sinaks.

Mai (häbelikult). Lapsena küll, aga nüüd
— ma —

Peeter (elawalt). Olen ma siis sulle juba
nii wõõraks jäänd? (Paluwalt.) Mai! (Mai lööb
silmad maha.) Ütle mulle puhtast südamest, ar-
mas Mai, kas ma sulle ka kunagi selle aja
jooksul olen meelde tulnud!

Mai. Kuidas sa küll nii wõid küsida! Kas
siis oma kooliwenda ja sõpra nii kergesti saab
unustada!

Peeter. Ja mina pole sind ammuagi mitte
unustanud! Möödunud aastal, kui pääle uue
maja walmisraamist isa mulle naisewõttu meelde
tuletas, lendasid mu mõtted kohe sinu juurde.
Ja nüüd olen ma ise siin, hoian su wäikest käe-
kest oma peos ja küsin: tahad sa tulla minuga?

Mai (wäga häbelikult). Sinuga? Kõneled
sa õigust, Peeter?

Peeter. Rahked sa, rumal, siis weel selles!
Ütle waid üks sõna mulle wastujeks! Waid
üks sõna!

Mai. Peeter! (Langeb ta taenlasse.)
(Suudlewad.)

Kõrwits (pistab samal silmapilgul pää ussewahelt
sisse, märtab suudlejaid, pilgutab silmi, kõhatab ning kui
suudlejad üksteisest ehmunult eemalduwad, ütleb tähtsa
näoga). Peeter poeg — tule õige weel korraks
siia poole!

Peeter. Silmapilk peremees! (Läheb taga-
nedes usse poole, pöördub usjel ringi, tormab Maie juurde,
suudleb teda weel kord ja läheb siis kessele.)

M a i (talle järele). Sa kelm niisugune. (Enda-
misi.) Nüüd olen ma siis mōrsja! Ah — mil-
line rōõm mul ometi südames on! Terwet ilma
tahaks ma kaelustada ja suudelda. (Süpleb rōõm-
sasti edasi — tagasi.)

Leena (ijjestub festelt leiwa ja wõiga millised
asetab lauale). Koh? Mis sinuga juhtunud on?
Mis sa's hüppad?

M a i. Ah Leena — ifka suurest rōõmust!

Leena. Tohoo — mis rōõm sul siis na on?

M a i (häbelikult). Ma — ma olen —
mōrsja!

Leena (wäga lahtelt). Kuule hullu! Wõi
niisugune ootamata rōõmusõnum! Kelle mōrsja
siis õige?

M a i. Seda ma küll weel ei ütle, jeda saad
alles lõunasöögi ajal teada.

Leena. Ma arwan, et ma jeda sinu ütle-
matagi tean. Kas ütlen? — Sa oled Nõmmiku
mōrsja. Kas pole?

M a i. Nõmmiku? Ei arwanud õieti!

Leena. Ei arwanud? (Pittamööda.) Ei ar-
wanud õieti? Koh — siis ma küll ei tea.

M a i. Mis ma sellest siis nii salgan —
olen Peetri mōrsja.

Leena. Peetri? Kelle Peetri?

M a i. Tamme Peetri,

Leena (laseb äkki Maie lahti). Mis? Sina
Tamme Peetri mōrsja. No kas pole nali!

M a i. Kuidas nii nali!

Leena (pahaselt). Muidugi et nali! Kas
siis Peeter kaht naist korraga tahab?! Paari
minuti eest awaldas ta mulle oma — — —

Mai (ehmunult wahela). Mis? Ta kosis ka sind?

Leena. Ah — ära küsi nii rumalalt! Arwad wiist, et ma end temale pakkuma läksin. Muidugi, et kosis!

Mai. Tema — sind? Oh Jumal! — (Langeb toolile.)

Leena (wäga pahajelt). Rõiges jelles on ainult isa süüdi. Ta tegi Peetrile wargusejutuga häbi ja see maksab talle nüüd seega kätte, et ta tütreid ninapidi weab.

Mai. Ma ei suuda uskudagi, et Peeter minuga naljatab. Ta jutustas ka, et ta sind Nõmmikule olla kolinud ja et ja oma ja jona oled arnud.

Leena (ruttu). Nõmmikule? Ah! Nüüd saan ma aru! (Taarub wälja.)

Mai (imestades) Leena, Leenake, — mis sul wiga on? Leena! (Jookseb talle järele.)

Jaak (tuleb köögist, tõrwatagust jügedes). Ja kui ma kogu aastapalga kaotama peaksin oma Elise ma siiki Mulgimaale ei lasse minna. Kus ka inimesel mõte — selle tühja asja pärast kohe lahutada lasta ja Nõmmikule tüdrukuks minna. Marr see Nõmmik kah — hää meel, et aga tubli tüdruku saab, kohe käiraha walmis. Kus ta reo ise peaks olemagi?! (Wab parempoolse utse.) Walun wäga andeks, Nõmmiku isand, aga ma oleks nii julge ja paluks teid paariks silmapilguks jiiapoole.

Nõmmik (lawa taga). Jah, kohe. Silmapilt!

Abraham (pistab pää wälisukse wahelt sisse). Jaake! Jaake!

Jaak (vöördub ehmunult ümber). Juut, jina!

(Tõttab talle ruttu wastu.) No oota sa — teist korda sa mu käest enam ei pääse! (Tahab teda linnu wõtta.)

A b r a m (tuleb sisse, püßs käes). Ere sinu minu puutup, muidu minu lasep! (Jaak taganeb ehmunult.) Ei piiksub ega niiksup, muidu tulep pauke ja sinu olep pikali mahas jalge wastu taiwast.

J a a k. Ma ei kißenda ju, ei kißenda! Ei ei! Aga üttele mulle — mis see hirmutamine siis tähendab? Pane püßs ära — ta wõib ju lahti minna!

A b r a m. Whaa — wai tema weib minne lahti? Hehee! Kerwitja pistoolen weip ka lahti lähep, aga sinu temale ei itlep, et panep teme keest ere. Aga minu ei tahap sinu hirmutap, minu tahap waid sinu üttelep suur uudis: tei niju olep kits iles leiap! (Laseb püßsi wajuda.)

J a a k. Mis? Kätte leitud? Minne ikke! (Tahab Abramile ligineda.)

A b r a m. (Tõstab püßsi ruttu üles). Kußs olep! Muidu minu lasep! Kuulep, kuidas olep! Kui minu olep keeki afnes welje hippep, siis minu seidap ruttu ere — minu seidep seidep ja korraga minu olep ifs weike tee peele, kus linde ja warbele seep niju. Kas saap aru: teme seep niju! Na! Minu metlep ja seidap see tee meede ja negep see mitu hunik niju laiali kukup ja kus minu wiimes seidap? Iks heinaktiine man? Ja mis seel olep seisen! Tei niju!

J a a k. Meie nijud! Mõttele ometi! (Tahab Abramile ligineda.)

A b r a m (tõstab püßsi). Kußs — muidu minu lasep! Kuulep edisi. Seel olep tei niju —

kolme koti jisen ja lihe, weid, wajfnahkes, ree-
was ja see püstoolen.

J a a k. Wõi see kah! (Tahab püsji waadata.)

A b r a m (tõstab püsji). Kus — muidu
minu laheb! Ja nii sinu teap, et minu ei olep
waras! Kas sinu teap? (Raputab püsji.)

J a a k. Jah, jah, jah — aga kes wiis need
asjad sinna küüni?

A b r a m. Kes muu, kui peris waras.

J a a k. Ja siis ja warga käest ka tühja
koti ostsid!

A b r a m. Nii wiist olep kill! Aga minep
niid ja itlep Kerwits, et minu olep see warga-
peja leiap üles.

J a a k. Aga miks ja seda temale ise öelda
ei taha, jaaksid hää waewataju.

A b r a m. Ai-wai — minu pelgap see Ker-
witsa pistoolen!

J a a k. Noh — sinul on aga püs jäes!
Seda peab ju rohkem kartma kui pistolit.

A b r a m. Juude teap parempes, mis peab
rohkem kartap. Kerwitsa pistoolen olep teis, aga
see pisi olep — tihja! (Paneb püsji tooli najale ja
puttab wälja.)

J a a k. Ptüi, kurat, kuidas itste mind tüssas!
(Wõtab püsji.)

Nõmmik. Kas te mind kutsuite?

J a a k (püs jäes). Urge pange pahaks, härra
Nõmmik, kui teid tülitän. Ma kuuljin, te taht-
wat mu naist Mulgimaale kaasa wõtta?

N õ m m i k. Teie naist?

J a a k. Minu naist jah, Elise. Sedasama,
kes ennist nende jaabastega tuppa tuli.

N õ m m i k. Ah seda?

J a a k. Seda jah! Ja ma ütlen teile, et ma teda mingil tingimisel siit ära ei laje. Mina olen tema mees, ja mehel, ma arwan, on oma naise kohta ikka sõna ütelda. Siin — wõtke tagasi oma käsiraha hõberubla. (Uatab talle raha.)

N õ m m i k (poeb teisepoole lauda, endamiisi). See inimene on tõesti pääst weidi oh-oh. (Wahjult.) Kallis inimene — ma ei saa sõnakestki teie kõnest aru!

J a a k (saades pahaseks). Ürge asjata wigur-tage see ei aita midagi. Te tahate minu naist siit ära meelitada, kuid — (püsjiga wastu pörandat lüües.) oma naist ma mingil tingimisel siit ära ei laje!

N õ m m i k (pahane, sõnu rõhutades). Pange püjs kõrwale, hoidke oma raha ja naine enesele ja elage temaga õnnelikult.

J a a k (paneab püjsi eemale.) No waadake — need olid mõistlikud sõnad! Müüd on ju asjad hääga jutis. Kuid te raha pole mulle ka mitte tarwis! (Uatab talle raha, kuid Nõmmik taganeb kartlitult.) Noh — kui ei, siis ei! (Wistab rubla lauale ja läheb wajakule ära.)

N õ m m i k (ütsi). No kas pole wigur — mina peaks tema naist meelitama! Sellest narrusest pean ma tõesti wana Kõrwitsale kõnelema! (Wajakule ära. Jaak ja Elts tulewad töögiisi)

J a a k. Uga kuule ja usu ometi — Nõmmik ei mõtlegi sind kaasa wõtta!

Elts (toob taldretuid ja asetab lauale.) Noh, mis siis sellest — kui tema ei wõta, lähen ma noore Tammega ühes!

J a a k (lepitawalt Eltsile liginedes). Ole ikka mõistlik, armas Elts . . .

E l t s (pöörab talle selja). Ära tule nii lähedale, ma wõin sulle ju koti pähe teppida. (Pühib taldrifuid.)

J a a k. Ära siis sellepärast kohe nii kuri ole, armas **E l t s**.

E l t s. Aga sina tohid kuri olla?

J a a k. Mina? Ja noh — waata — ega ma ei ole ju wihane!

E l t s. Olgu pääle — ega ju wiha ka keegi ei kardagi.

J a a k. Ära ole siis nii südamele ja larm! (Paneb oma käe ta käewarrele.) Ma ju — ega ma ei salgagi, et sulle ülekohut tegin — selle koti — selle tõmbasin ma endale ise pähe!

E l t s (pääga tema poole pöörates). Sina ise?

J a a k. Ja — noh, kärbsed ei annud ju rahu! Sellepärast wõiksid ju ikke minu juurde jääda, ega ma nii paha olegi!

E l t s (tema poole pöördudes). Jah, kallis, kui sa alati niisugusel häälel kõneleksid, ei suudaks mind sada hobust Mulgimaale wedada.

J a a k. Tõesti? (Wõga rõõmsalt.) Ellisukene — sa oled kohe päris — (Vigineb talle awakäele).

E l t s. Tean juba — mu si tahad! Uaa näe! (Mäitab talle pikka nina ja jookseb tööki.)

J a a k (talle muheledes järele minnes). Ah ja kelm, kuhu sa ikka mu käest pääsed! (Ära tööki.)

Beena (testelt). Mina pidin Beetrit kosilaseks! Kuidas ma nüüd weel talle oisa waadata julgen! . . . Oh, seda häbi. . . Tea, kui kaugel see **E l t s** siis oma töödega juba on — — (Tahab minna, kuid sisestub Nõmmik.)

Nõmmik. Meiu Beena!

Beena. Ah, tere — isand Nõmmik.

Mõmmik (aralt). Meiu Leena — kas teil on minu jaoks üks silmapilk aega — mul on — teile midagi öelda.

Leena. Mis see küll olla võiks, olen päris huwitalud.

Mõmmik. Waadake — te imestate, mis mind küll täna Mulgimaalt siia tõi, kuid — kuid — ma tulin selleks, et teile — teile midagi öelda. Ja nagu Peeter mulle kõneles, et teie selle üle ei pahanda, siis tahtsin teile öelda, et mina — et mina — noh et mina — ee — noh, ma tahtsin teile öelda — sedasama, mis kümne aasta eest furd, kas mäelate weel?

Leena (kõrwale). Ah! Mida peaksin küll wastama? (Wahjult.) Mäletan küll.

Mõmmik. Ja kas tohin ma teie wastust, mis te Peetrile andsite, uskuda?

Leena (pääle lühidat sifewõitlust). Jah!

Mõmmik (haarab ta tae). Ah, kui õnnelikuks te mind teete. Ma olen maamees ja ei leia ilusaid ega kõlawaid sõnu, kuid öelda wõin ma siiski in)lasti, et mu süda praegu rõõmust hüppab! Leenake! (Aelustawad, suudlewad. Kõrwits ja Peeter tulewad ettewaotlikult paremalt).

Peeter (suudlejaid näidates). Kas las' nüüd furd usud, Kõrwitsa peremees?

Kõrwits. Rae omeli hullu! Mis teie sääls' teete? (Paar on üksteisest eemaldund.) Leena — kas jina siis kah abielluda tahad?

Mõmmik. Jah, kallid Kõrwitsa peremees — see on meie kindel nõu ja tahtmine.

Kõrwits. Siis ju tulewikus pulmapidugi loota. Sa pois jah! Mis sa selle kohta kostad, Peeter poeg?

Peeter. Tean'd mis sääl kosla wõi, kuid asi on sehate, et ka mina sinu majas tahaksin pulmi pühitseda. Ühes Nõmmikuga.

Kõrwits. Ohoo — wõi sina kah. Kas sinul kah pruut teada on?

Peeter. Kuidas siis. Wõtan sinu wäga lähedase sugulase. (Mai tuleb kuskult.)

Kõrwits (mõttes). Vigidalt jugulase? Ega mul neid pääle Leena enam olegi!

Peeter. Aga see sääl! (Vigineb Maiele.)

Kõrwits. Mis? Maie? No see on ju minu tütar! (Vangeb toolile.) No wat kust poolt kandist nüüd pauk tuli!

Mai. Jah, isa, sul pole ju midagi selle wastu?

Kõrwits. Minul — sehatese mehe wastu!? Mis peaks mul tema wastu olema! Ei, ei! Wõlke aga üksteist! — Selle õnne pääle peab wägisi paar pitsi wõtma! (Vigineb tapile ja wõtab säält wiinapudeli klaajidega.)

Nõmmik. Aga siin, neiu Maie, tutwustan teile oma mõrsjat.

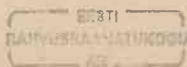
Mai (imestanult). Kuidas? Leena?

Leena (tasa Maiele). Waiki selle üle, mis sulle fõrd warem kõnelejin!

Mai (taipab). Waikin, kallid! Soowin sulle õnne. Ja teile kah! (Surub Leena ja Nõmmitu käsi.)

Kõrwits (klaasi täites). Armsad sõbrad, teie ei ole küll mitte niisuwargad, kelleks teid pidajin, kuid wargad olete te siiski — südamewargad! Elagu südamewargad! (Tõstawad klaase. Abram pistab kartlikult pää kuskult wahelt sisse. Tulewad kõõgijad imestanult ka Elts ja Jaak. Kuna kõik kolm imestanult esiplaanile tulewad langeb

E s r i e

AEI-09-00983

Peokorraldajaile

suures valikus tarvilikke peotarbeid
soovitab teatrikirjanduse keskladu

Pääsetäheraamatud.

Erilise päälkirjadega eeskavale ja tantsule,
trükitud mitmetvärvi paberile ja köidetud raa-
matuiks à 50 piletit.

Plakatid.

Paigutamiseks seltsimajade seintele, ustele jne.
igasugu juhatusteks ja korrahoidmiseks.

Rekvisiidid.

Loomade pääd, maskid, näoosad, diadeemid,
jaapani päevavarjud, revolvrid, uurid, sõrmused,
kaela- ja rinnailustused, kroonid, inglitiivad,
sülelapsed rietatud sinisesse ja roosasse, frakid,
õpetajakuued ja ristid, silindrid jne.

Lavaülesvõtted.

Suuremates teatrites lavastatud näidenditest.
Pakuvad tarvilikke näpunäiteid lava, dekoratsi-
ooni, krimmi kui ka kostüümide suhtes.

Amorpostkaardid.

Krupitud vastavalt tellija soovidele, eraldi ka
laste- ja noorsoo pidudeks.

Jumestusabinõud.

Kodumaa kui ka välismaa vabrikuist. Jumes-
tusvärve saadaval suuremates ja vähemates
komplektides, kui ka üksikult.

Konfetid.

Kaalu kui ka tuudiviisi. Eraldi saadaval ka
tarvisminevad kotikesed.

◀ **Serpentiinid** ▶

Tavet Mutsu Teaterkirjastus, Tallinna